

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJENA *OPĆOJ AUDIJENCIJI* Srijeda, 19. prosinac 2018. [\[Multimedia\]](#)

Božić – iznenađenja koja Bog voli

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Za šest dana bit će Božić. Drvca, ukrasi i svjetla na sve strane podsjećaju da će se i ove godine slaviti. Reklamna mašinerija poziva na razmjenu uvijek novih darova kojima ćemo jedni druge iznenaditi. Ali je li to proslava koja je mila Bogu? Kakav Božić, kakve darove i iznenađenja bi On htio?

Pogledajmo prvi Božić u povijesti kako bismo otkrili što je to što se Bogu sviđa. Taj Božić je bio *pun iznenađenja*. Ona počinju s Marijom, koja je bila Josipova zaručnica: anđeo dolazi i mijenja joj život. Od djevice će postati majkom. Nastavljaju se s Josipom, pozvanim da bude otac djeteta koje neće biti njegovo. Djeteta koje – u dramatičnom preokretu – stiže u najnezgodnijem mogućem času, to jest kad su Marija i Josip bili tek zaručeni i prema Zakonu nisu smjeli zajedno živjeti kao muž i žena. Suočeni sa sablazni, zdrav razum nalagao je Josipu da otpusti Mariju i sačuva svoje dobro ime, ali on, premda je na to imao pravo, iznenađuje: da ne naudi Mariji razmišlja da je potajno otpusti, po cijenu gubitka vlastitog ugleda. Zatim slijedi još jedno iznenađenje: Bog u snu mijenja njegove planove i traži od njega da uzme Mariju sebi. A kad se Isus rodio, kad je kovao vlastite planove za obitelj, rečeno mu je, opet u snu, da ustane i pođe u Egipat.

Ukratko, Božić donosi neočekivane promjene u životu. I ako mi želimo doživjeti Božić, moramo otvoriti srce i biti spremni na iznenađenja, to jest na nenadanu promjenu života.

No, u noći Isusova rođenja stiže iznenađenje najveće od svih: Svevišnji je malo dijete. Božja Riječ je djetesce (tal. „infante“), što doslovno znači „onaj koji ne zna govoriti“. Božja riječ postaje „nesposobna govoriti“. Spasitelja ne dolaze pozdraviti vlasti toga vremena ili mjesta ili veleposlanici: ne, čine to jednostavni pastira koji, iznenađeni od anđela dok su noću radili, pohitaše bez oklijevanja. Tko bi to očekivao?

Božić znači slaviti *Božju novost*, ili bolje, to znači slaviti *novog i nepoznatog Boga*, koji stubokom izokreće našu logiku i naša očekivanja.

Zato *božićevati* znači prihvatiti na zemlji iznenađenja Neba. Ne može se živjeti „samo na zemlji“, kad je Nebo donijelo svoje novine u svijet. Kristovim rođenjem započinje novo doba, gdje se život ne planira, već se daruje; gdje čovjek više ne živi za sebe, prema vlastitim ukusima, već za Boga; i s Bogom, jer od Kristova rođenja naovamo Bog je Bog s nama.

Doživjeti Božić znači dopustiti iznenađujućoj novosti da nas prodrma. Isusov Božić ne pruža umirujuću blagu toplinu kućnog ognjišta, već drhtaj Boga koji je uzdrmao povijest. Božić je pobjeda poniznosti nad nadutošću, jednostavnosti nad obiljem, šutnje nad zaglušnom bukom, molitve nad „mojim vremenom“, Boga nad mojim egom.

Božićevati znači činiti poput Isusa, koji je došao za nas potrebite, i *sići* do onih koji nas trebaju. To znači činiti poput Marije: *pouzdavati se*, poučljivi Bogu, čak i ako ne razumijemo što će On učiniti. To znači činiti poput Josipa: *ustati se* da učinimo ono što Bog želi, čak i ako to nije u skladu s našim planovima. Sveti Josip iznenađuje: u Evanđelju nikada ne govori, nijednu jedinu riječ od Josipa ne možemo čuti u Evanđelju; a Gospodin mu govori upravo u tišini, govori mu upravo u snu.

Božić znači više voljeti tihi Božji glas od bukâ konzumerizma.

Ako budemo znali šutjeti pred jaslicama Božić će i za nas biti iznenađenje, a ne nešto već viđeno i doživljeno. Stajati u šutnji pred jaslicama: to je poziv za Božić. Izdvoji malo vremena, pođi kod jaslca i budi u tišini. I osjetit će, vidjet ćeš iznenađenje.

Međutim, Božić se, nažalost, može pogrešno slaviti i mogu se više voljeti uobičajene stvari na zemlji od novosti Neba.

Ako Božić ostane samo lijepo tradicionalno slavlje, gdje smo u središtu mi a ne On, to će biti izgubljena prilika. Ne *pretvarajmo Božić u nešto svjetovno*, molim!

Ne ostavljamo po strani Onoga koga slavimo, kao nekoć, kad „k svojim dođe i njegovi ga ne primiše“ (Iv 1, 11). Od prvog Evanđelja o dolasku Gospodin nas je opominjao, tražeći da nam srca ne otežaju u „proždrljivosti“ i „životnim brigama“ (Lk 21, 34). Ovih dana smo u stalnoj žurbi, možda kao nikada tijekom godine. Ali to je suprotno od onoga što Isus želi. Krivimo mnoge stvari koje ispunjavaju dane, svijet i brzi ritam kojim živimo. No, Isus nije krivio svijet, tražio je od nas da ne dopustimo da nas ta bujica povuče za sobom, da bdijemo u svakom času moleći (usp. r. 36).

Evo, *bit će* Božić ako, poput Josipa, budemo dali prostor šutnji; ako, poput Marije, budemo rekli „*evo me*“ Bogu; ako se, poput Isusa, približimo onima koji su sami; ako, poput pastira, izađemo

izvan naših ograda da budemo s Isusom. Bit će Božić ako nađemo svjetlo u siromašnoj betlehenskoj špilji.

Neće biti Božića ako budemo tražili treperava svjetla svijeta, ako se sve bude svelo na darove, ručkove i večere, a ne pomognemo bar jednog siromašnog čovjeka koji je sličan Bogu, jer je na Božić Bog došao siromašan.

Draga braćo i sestre, želim vam sretan Božić, Božić bogat Isusovim iznenađenjima! Možda će nam se ta iznenađenja činiti nepriličnim, ali su po volji Bogu. Ako ih usvojimo i mi sami ćemo prirediti divno iznenađenje. Svaki od nas ima skrivenu u srcu sposobnost da drugoga iznenadi. Pustimo Isusu da nas iznenadi na ovaj Božić!

U sklopu pozdrav vjernicima na talijanskom jeziku

Bliži nam se rođenje Gospodina Isusa. Neka svetkovina koju ćemo i ove godine slaviti, u svetoj božićnoj noći, u nama iznova probudi svijest o Božjoj nježnosti prema čitavom čovječanstvu, kad se, u Isusu, udostojio preuzeti na sebe, bez ikakve ograde, našu ljudsku narav. Utječimo se zagovoru Marije i Josipa da nas nauče prihvatiti tako veliki dar: Emanuela, Boga s nama.